

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **V. S. S.**

zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
se sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. dubna 2026, č. j. CPR-4526-2/ČJ-2026-930310-V230, o správním vyhoštění cizince,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Včasnou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 12. 12. 2025, č. j. KRPH-119526-19/ČJ-2025-050022, o správním vyhoštění, a toto rozhodnutí potvrdil.

2. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť cizinec na území České republiky a na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byla stanovena na 1 rok s tím, že počátek uvedené doby byl v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinec vycestuje z území členských států EU a smluvních států.
3. Dle ustanovení § 179 téhož zákona nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a dle jeho ustanovení § 118 odst. 3 mu tedy byla stanovena doba k vycestování z území členských států EU a smluvních států do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 21 dní od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
4. Dále bylo cizinci uloženo v souladu s ustanovením § 123b odst. 1 písmeno c) zákona o pobytu cizinců zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území členských států EU a smluvních států.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce uvedl, že mu je kladeno za vinu, že se dopustil neoprávněného pobytu v období od 19.9.2025 do 11.12.2025. Primárně uvedl, že již ve správním řízení namítal nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, neboť jím vykázaný protiprávní stav je dramaticky kratší, než ten jaký byl řešen ve stejný den stejným správním orgánem v rozhodnutí vydaném ve věci sp. zn.: KRP H-119524-37/ČJ-2025-050022-SV, kde se jeho kamarád a spolubydlící dopustil protiprávního stavu v rozsahu 243 dnů. Oběma jim přitom bylo uloženo totožné opatření na dobu 1 roku. Žalovaný k tomuto uvedl toliko to, že posuzuje každý případ individuálně, aniž by zmínil, co konkrétně má jednomu či druhému cizinci polehčovat či přitěžovat. Žalobce pokládá za nepřiměřeně přísné, aby jím vykázaná relativně krátká protiprávnost byla hodnocena shodně jako protiprávnost násobně delší při zcela identickém skutkovém stavu.
6. Dále žalobce uvedl, že napadané rozhodnutí porušuje § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, resp. § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť nevychází ze skutečného stavu věci a působí vůči žalobci nepřiměřeně tvrdě, protože adekvátně nezohledňuje tu skutečnost, že se jedná o historicky první porušení zákona z jeho strany, tj. o ojedinělý excés z jinak řádného způsobu života. Žalobce od počátku správního řízení vzorně spolupracoval při objasnění skutečného stavu věci, přičemž sama skutečnost, že tak činil až po odhalení jeho protiprávního jednání, nijak nesnižuje význam jeho sebereflexe. Ani o jeho závazku řádně vycestovat do domovského státu není důvod mít pochybnosti. S ohledem na uvedené má za to, že je napadané rozhodnutí nepřiměřeně přísné a navrhl, aby bylo postupováno toliko cestou opatření na dobu 6 měsíců, neboť jím spáchaná protiprávnost nebyla natolik intenzivním porušením zákona, aby vůči němu nemohlo být postupováno mírnějším a výchovnějším způsobem, a to i cestou § 50a zákona o pobytu cizinců, tj. uložení toliko opatření o povinnosti opustit území České republiky.

Za správnost vyhotovení: R. V.

7. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
9. Uložené správní vyhoštění je v daném případě dle jeho názoru zákonné a přiměřené, neboť bylo postaveno najisto, že se žalobce zdržoval na území České republiky bez platného pobytového oprávnění. Nebyl zjištěn žádný závažný osobní či humanitární důvod opravňující k upuštění od správního vyhoštění. Žalobce nemá na území České republiky žádné integrační ani rodinné vazby, nebyly zjištěny žádné mimořádné okolnosti odůvodňující postup odlišný od zákonné úpravy. Uložená délka vyhoštění odpovídá závažnosti protiprávního jednání.
10. Žalobce v žalobě neuplatnil žádné tvrzení, k němuž by se žalovaný podrobně nevyjádřil v napadeném rozhodnutí.
11. Z uvedených důvodů navrhl žalovaný, aby krajský soud žalobu zamítnul.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

12. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, protože s tím žalovaný souhlasil výslovně, žalobce pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
13. Obsah žaloby tvořila v podstatě jediná žalobní námitka. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřiměřeně přísné z toho důvodu, že mu byla stanovena délka vyhoštění na 1 rok.
14. Argumentoval tím, že jeho známému byla za delší dobu neoprávněného pobytu v České republice stanovena stejná délka vyhoštění, že se z jeho strany jednalo o historicky první porušení zákona a že s policejními orgány spolupracoval. Proto by považoval za přiměřené, kdyby mu byla délka vyhoštění stanovena pouze na 6 měsíců nebo bylo postupováno dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Shodné námitky uvedl už ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
15. A krajský soud rozhodně nemůže souhlasit s názorem žalobce, že zůstaly ze strany žalovaného coby odvolacího orgánu oslyšeny. Naopak – žalovaný se všemi těmito námitkami zabýval, přezkoumal z pohledu žalobcových výtek prvostupňové rozhodnutí a následně přesvědčivým způsobem odůvodnil, proč neshledal důvodnost těchto námitek.
16. V napadeném rozhodnutí předně ozřejmil, proč nelze mechanicky (bez dalšího) shledat délku jemu uloženého opatření (vyhoštění) nepřiměřenou jenom proto, že v nějakém jiném případě pobýval cizinec na území České republiky neoprávněně delší dobu než žalobce a byla mu určena stejná doba vyhoštění. Žalovaný zcela správně poukázal na zásadu individualizace toho kterého správního řízení, která v sobě zahrnuje posouzení řady kritérií, přičemž jejich jednotlivá posouzení se (logicky) mohou u různých případů odlišovat. Nebylo povinností žalovaného posuzovat konkrétně žalobcem označený

případ, resp. porovnávat jeho jednotlivé aspekty s případem žalobcovým. Jeho povinností bylo vyhodnotit okolnosti a kritéria případu žalobce a v návaznosti na to stanovit, zda jsou dány důvody pro uložení vyhoštění a stanovit jeho přiměřenou délku.

17. Této zásadní otázce se žalovaný v podstatě průběžně věnoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí od strany 4 po stranu 7 (příčemž soud zdůrazňuje zejména obsah druhého odstavce na str. 4 a druhé poloviny str. 6 napadeného rozhodnutí). V podrobnostech na tyto závěry krajský soud odkazuje, protože se s nimi plně ztotožňuje a jenom by jinými slovy říkal totéž. Navíc dodává, že žalovaný činil své úvahy ve vazbě na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, které rovněž nelze opominout, protože rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek.
18. Soud plně souhlasí i se závěrem žalovaného, že celková doba 84 dnů neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky, nemůže být shledána jako krátká či zanedbatelná. Žalobce pobýval na území České republiky nelegálně zcela vědomě a nebýt jeho zadržení policejními orgány, byl bezpochyby srozuměn s tím, že tato doba bude podstatně delší. Za účelem legalizace svého pobytu na území České republiky totiž nic nepodnikl a ani netvrdil, že by se k takovému kroku chystal.
19. Ve vztahu ke stanovení délky vyhoštění nemůže obstát ani žalobcův poukaz, že se z jeho strany jednalo o první pochybení tohoto druhu, tedy o ojedinělý excés. Jak příhodně uvedl žalovaný, prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena i povinnost osobně se dostavovat ke správnímu orgánu každé pondělí až do doby jeho vycestování. Žalovaný však z provedené lustrace zjistil, že žalobce tuto povinnost ani jednou nesplnil. Jeho tvrzení o ojedinělém excésu, respektu k dodržování právních předpisů, možném dobrovolném odjezdu do země původu či splnění závazku vycestování tím dostávají značné trhliny a nutně tak musí působit pouze účelovým dojmem.
20. Žalovaný také v reakci na žalobcovy odvolací námitky ozřejmil, proč žalobce nesplnil zákonné podmínky pro možnost aplikace § 50a zákona o pobytu cizinců, které se žalobce dovolával. A stejně tak, jak se vypořádal s aplikací § 174a tohoto zákona. V souvislosti s tím krajský soud dodává, že neexistují nejmenší pochyby o tom, že žalobce nesdílí na území České republiky domácnost s občanem EU, nemá zde žádné rodinné zázemí, ani jiný relevantní osobní nebo sociální ukotvující prvek, jehož narušení by činilo vyhoštění nepřiměřeným. Nutno zdůraznit, že správní orgány zde vycházely přímo z tvrzení, které jim poskytl sám žalobce do protokolu o výsledku účastníka řízení. Tato svá tvrzení pak ani v dalším průběhu správního řízení ani v řízení soudním nikterak nekorigoval (viz zejména str. 5 napadeného rozhodnutí).
21. Stran stanovené délky vyhoštění napadený také jasně vysvětlil, které skutečnosti zohlednil jako polehčující (žalobcem akcentovaná spolupráce v rámci řízení) a které jako přitěžující (str. 6 napadeného rozhodnutí). Ani k těmto závěrům nemá soud žádných zásadních výhrad.
22. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že by žalovaný nezjistil skutkový stav věci tak, jak mu ukládá § 3 správního řádu. Po prostudování obsahu správního spisu krajský soud konstatuje, že žádné takové pochybení neshledal. Skutkový stav byl zjištěn v úplnosti, ostatně při tom správní orgány vycházely do značné míry z údajů, které poskytl sám žalobce a nikdy je následně nezpochybnil. Jeho tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu projednávané věci pak zůstala ve zcela obecné rovině, bez specifikace

konkrétních výtek.

23. Na základě takto dostatečně zjištěného skutkového stavu pak dle názoru soudu správní orgány dospěly i ke zcela správným závěrům právním stran žalobcova vyhoštění z území České republiky. Jeho délku (stanovenou v dolní polovině zákonem stanovené maximální délky) pak má soud ve shodě se správními orgány za zcela přiměřenou povaze zjištěného porušení zákona a okolnostem daného případu. Správní orgány v tomto směru rozhodně nepostupovaly excesivně či v rozporu se zásadou proporcionality.
24. Krajský soud tedy neshledal žalobu důvodnou, proto ji musel jako bezdůvodnou dle § 78 odst. 7 s. ř. zamítnout.

V. Náklady řízení

25. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 1. června 2026

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce